Legitimusque possessor reperiri modus inveniendæ pacis. Res sæpius agitata
fuit, atque in hanc formam postea concepta. Dividitur tota illa
ditio Saxonica, quæ ad decem capitum continet, in tres partes.
Una pars vocatur Bohemicum, cedit regi Ferdinando pro expensis
in eo bello factis: altera, quæ electoriæ est dignitatis,
obvenit Duci Mauricio, ipseque in posterum Saxoniæ esse elector:
quod reliquum esset, assignatur uxori et liberis: Dux Joannes [illegible]
maneret captivus, donec secus Cæsareæ placeret maiestati.
Pacis has conditiones habuit ratas Dux, fuitque cum magna
pompa ab imperatore dictus Imperii elector Saxonicus, Dux
Mauricius. Iam reliquus erat unus Hessus, qui in eos ceteros
pessime erat de imperatoria maiestate meritus, habebatque
captivum ducem Henricum Brunsvicensem cum filio. Hessus videns
quæ illi esset subeunda fortuna, tentat Brunsvic. animum,
velletne is, si liber dimitteretur, apud Cæsaream maiestatem per
agere ut honesta et aliquo modo ferendæ conderentur pacis
conditiones. Brunsvic. Dux, ut erat animo magno, respondit
non se ad Sacrosanctam illam maiestatem iturum, sed expectaturum
donec ea veniat, redimatque eum ex carcere, ut, cum primo
caperetur, Hesso significarat. Hac spe destitutus, literas
dat ad electorem Mauricium generum suum, eumque rogat ut sereni
rem agat. Imperator iam vetuerat ne quis pro Hesso intercederet.
Hoc tamen impetrat a Cæsare ut agere liceret. Convenit ut
Brunsv. dimitteret Hessus, unaque cum eo veniret ad Imperatorem.
Offerebantur illi conditiones non minus graves quam Saxoni datæ
erant. Hessus consilio Mauricii eas non acceptat, at se
totum dedit imperatori, ut maiestas pro sua animi lenitate
de eo statueret quod placuisset. Iussus providere in terra
conceptis verbis veniam deprecatus, quod cum fieret, sedebat
a latere maiestatis Dux Brunsv. videbatque suum olim victorem